

[Marianne Jelved]

et før valget. Resultaterne fra efterårets forhandlinger er nu lagt frem i form af KV-regeringens lovforslag, som er et skridt i den rigtige retning mod løsningen af nogle strukturproblemer. Det Radikale Venstre har ikke ændret politik, fordi vi er gået ud af regeringen, og vi kan derfor ud fra en overordnet betragtning tilslutte os disse forslag.

Her bliver jeg nødt til at komme med en indskudt bemærkning til hr. Arne Melchior, som kommenterede Det Radikale Venstres stillingtagen vedrørende udsættelsen af lægekonflikten mellem jul og nytår i en temmelig ubehagelig tone. Jeg skal bare for en god ordens skyld sige, at Det Radikale Venstre tager stilling på så saglige vurderinger, som det nu er muligt, og aldeles ikke for at drille nogen regering.

Der er sammenhæng mellem finanslovsforslaget og de øvrige lovforslag, og da det ikke i dag er muligt at vide noget om resultaterne af de næste ugers forhandlinger, vil jeg gerne understrege, at sammenhængen spiller en væsentlig rolle for Det Radikale Venstres stillingtagen i disse forhandlinger.

Blot et enkelt eksempel: Vi vil fastholde sammenhængen mellem en reform af dagpengesystemet og finansieringen af en markant uddannelsesindsats. Det var i øvrigt også et af budskaberne for firepartsforhandlingerne. Vi forventer selvfølgelig også, at den nye regering på samme måde både står ved de brede aftaler, som blev indgået i KVR-regeringens tid, eksempelvis eludbygningsaftalen, og de sager, der blev sat i gang, eksempelvis kulturfonden, det sociale udviklingsarbejde og miljøreformen.

Det er klart, at der kan dukke nye udfordringer op, og dem må vi så tage stilling til, men der er stadig væk brug for de brede løsninger, og vi har i Det Radikale Venstre noteret med tilfredshed, at Socialdemokratiet i hvert fald på nogle områder er af samme opfattelse. Jeg har valgt at bringe et citat af fru Pia Gjellerup, der udtaler sig til Information den 3. januar 1991 om skatteområdet:

»Vi vil ikke fraskrive os mulighederne for at få forbedret lovgivningen med blot 90 mandater, men hvis den bedre lovgivning skal virke, skal flertallet være meget bredere.«

Det synspunkt kan Det Radikale Venstre tilslutte sig. Det er faktisk vigtigt, når det gælder f.eks. skatte-, arbejdsmarkeds- og boligområdet. Men det fører også til den konstatering, at

der ligger et særligt ansvar på de store partier i Folketinget, nemlig Socialdemokratiet og KV-regeringens partier. Det Radikale Venstre skal nok påtage sig sin del af ansvaret, mindst svarende til det antal mandater, vi råder over. Men det er de store partier, som kan blokere for løsningerne, det er først og fremmest deres ansvar, at det hele ikke falder på gulvet.

Det har igennem mange år været en vigtig opgave for Det Radikale Venstre at få styr på de økonomiske problemer, at få skabt flere arbejdspladser og at få løst strukturproblemerne, så vi kan klare os godt i internationale sammenhænge. En stram økonomisk politik har været nødvendig og er stadig nødvendig, og resultaterne begynder jo også at vise sig nu. Overskuddet på betalingsbalancen giver os faktisk lidt mere handlefrihed, så der nu er mulighed for at sætte målet ind mod ledigheden.

Overenskomstforhandlingerne skal ende med ansvarlige løsninger af hensyn til konkurrenceevne og beskæftigelse. Men Folketinget kan også bidrage til stabilitet om den økonomiske politik ved at bidrage til sikring af reallønnen, ved at løse strukturproblemerne på arbejdsmarkedet og skatteområdet og ved at føre en eksportfremmende erhvervs politik. Og uanset hvad der ellers er sagt her i Folketinget, er det Det Radikale Venstres opfattelse, at helhedsløsningen fra efteråret 1990 var et bud på disse områder.

I den sammenhæng har flere partier ment, at der ikke var brug for skattelettelser, og at det var vigtigere at sænke afgifter og moms. Det vil jeg gerne kommentere. For det første har Det Radikale Venstre aldrig ment og mener stadig væk ikke, at der er plads til skattelettelser. Der er derimod brug for skatteomlægninger, som kan bidrage til to ting på én gang, så det er jo ikke så galt. De kan bidrage til sikring af reallønnen, og samtidig kan vi tage hul på en nødvendig tilpasning af skattesystemet til EF-landenes skattesystemer.

For det andet er en tilpasning af afgifter og moms ikke nær så påtrængende, som det påstås. Afgifter og moms er ikke strukturproblemer. Dels har vi foretaget en vis tilpasning af afgifterne og gør det fortsat, dels har vi også en interesse i, at de andre EF-lande også bruger afgifter til at styre visse former for ressourceforbrug, og endelig er det vigtigt at understrege, at det indre marked kræver, at skattesystemet til-